

μένου και προσβλέπων αὐτὸν ἀπενῶς, ὡσεὶ ἤθελε νὰ τῷ μεταδώσῃ μερίδα τινὰ τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ ἰσχύος, τῷ εἶπε :

— Φίλε μου, εἰς τὰς συνήθειαι βιωτικὰς περιστάσεις εὐκόλον εἶναι τὸ νὰ κατανικήσῃ τις τὰς μετρίαις δυσχερασίας, καὶ δυνατόν εἰς πάντα ἄνθρωπον ἐπομένως τὸ νὰ συναντᾷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του ἐκεῖνο ὅπερ οἱ πολλοὶ καλοῦσι θάρρος καὶ ῥώμην ψυχῆς· πολλοὶ δὲ μνύονται ἐπὶ ἐγκαρτερήσει ἐν τῇ ἐργασίᾳ ὡς ἐάν μὴ ἦτο αὕτη ἡ μόνη ἀπόλυτος εὐτυχία ἐπὶ τῆς γῆς· ἄλλοι ἀλαζονεύονται, διότι θαρραλέως ὑπέστησαν τοὺς ἀναποφεύκτους τῆς ὑπάρξεως ἀγῶνας, ὡς ἐάν μὴ ἦτο αὕτη ἡ μόνη ἀπόλυτος εὐτυχία ἐπὶ τῆς γῆς· ἄλλοι ἀλαζονεύονται διότι θαρραλέως ὑπέστησαν τοὺς ἀναποφεύκτους τῆς ὑπάρξεως ἀγῶνας, ὡς ἐάν μὴ ἦτο ἄντικρυς βλακεία τὸ ν' αὐτοθεωρῆται τις μέγας διότι ἠναγκάσθη νὰ ὑπομείνῃ ἐκεῖνο ὅπερ ν' ἀποψύγῃ δὲν ἠδύνατο. Ἀλλὰ μόνον πρὸ τῶν ἐξαιρετικῶν δοκιμασιῶν τοῦ βίου διακρίνονται αἱ ὑπέροχοι ψυχαί, αἱ ἐκλεκταὶ διάνοιαι· εἰς τοιαύτην δοκιμασίαν καὶ σὺ ὑπεβλήθης, καὶ θ' ἀποδείξῃς πρὸς ἡμᾶς, ἐλπίζω, μακρὰν πάσης μικροφιλοτιμίας, ὅτι δὲν εἶσαι ἀνάξιος τῆς μεγίστης ἐκτιμήσεως τὴν ὁποίαν ἀπὸ ἐτῶν ὄλων τρέφομεν πρὸς σέ.

Ὁ Δαβὶδ, σείων τὴν κεφαλὴν, εἶπε χαμπλοφῶνως :

— Ὅσα μοι λέγεις εἶναι ἀληθέστατα, ἀλλ' εἶναι θεωρίαι μόνον, τὰς ὁποίας λέγει τις καθ' ἑαυτὸν ἐνόσφ εἶναι ἥρεμος καὶ εὐτυχής, εἶναι τερπνὴ φιλοσοφία ἀληθῶς δι' ὅσους δὲν ὑποφέρουσιν ! ἀλλ' ὅταν ἦναι τῆς ἐρμῆδον βασάνων ἐξ ἐκεῖνων χάριν τῶν ὁποίων ἐπενοήθησαν τὰ παραμυθητικὰ ταῦτα ἠθικὰ ἀξιώματα, τότε, αἰσθάνεται ὅτι ἡ ἀποψὺς τοῦ πράγματος ἠλλάξεν, ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ κρίνῃ τὸ καθεστῶς μετὰ τῆς ψυχραιμίας ἠθικολόγου, ἀλλὰ μετὰ τῆς λυσσώδους ἡρτικῆς τοῦ ὑβρισθέντος ἀνδρός· πᾶσα ἡ ἐπίκτητος σοφία ἐξαφανίζεται, καὶ τοῦ κτήνους τὰ ψυδικὰ ἐνδοκτα ἐνεργοῦσι μόνον· κλαίει, βλασφημῆ, πλῆττει, δέρει, διότι τῷ ἐλλείπει ἡ ἐγκράτεια ὅπως ἐνεργήσῃ συνετώτερον, διότι ἐν μὴ λέξει εἶναι ἄνθρωπος καὶ οὐδὲν πλέον.

— Ναί, ἀλλ' ὀφείλει νὰ προσπαθῆσῃ ὅπως τεθῆ ἄνωτέρω τῆς ἀνθρωπότητος, διότι τὸ μένειν εἰς τὸ ἐπίπεδον αὐτῆς εἶναι ὀλιγάρκεια ἀσύγνωστος τῇ ἀληθείᾳ. Ὁμολογεῖς σὺ αὐτὸς ὅτι ὠθεῖσαι ἀκόμην ὑπὸ τῶν εἰδεχθεστάτων ἐνδοτικῶν· θέλεις λοιπὸν ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν νὰ ἐνεργῆς ;

Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι ἤλθες τώρα πρὸς τοὺς δύο ἡμᾶς, οἵτινες μέχρι τοῦδε ἐτηροῦμεν τὴν ὑψίστην ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτῆρός σου μόνον καὶ μόνον ἵνα μᾶς ἀναγγείλῃς ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ καταταρασθῆς εἰς τὴν σειρὰν τῶν κτηνῶν καὶ νὰ ἐνεργήσῃς ἀσυναίσθητως ! . . Συντόμως, τί σκοπεῖς νὰ πράξῃς ; ἔχεις σχέδιόν τι, ὅσον δῆποτε ἀνόπτον· ἐξήγησέ το.

Ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν ὁ ἀτυχής· τὸ σπῆθος αὐτοῦ ἐξωγκώθη καὶ περιστράφη πῆριξ ἀκουσίως τὸ βλέμμα του, ἀλλ' ἡ ὀρμὴ τῆς ὀργῆς του ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θόδου μὴ τύχη μομφῆς παρὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ, καὶ διὰ φωνῆς τρεμούσης ἀνέκραξε :

— Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ ! ἡ πρώτη μου σκέψις ὑπῆρξεν ἡ ἐπιθυμία ὅπως μάθω τίς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὅστις μοι ὀφείλει λόγον διὰ τὴν δυστυχίαν μου, ἵνα

δυσνηθῶ νὰ τὸν φονεύσω ὁμοῦ μετὰ τῆς συνενόχου ἠρώτησα λοιπὸν τὸν Περινθίον, ἀλλ' αὐτὸς ὠχυρώθη ὀπίσω τῶν ὑπερευλαθειῶν τῆς λεπτότητος καὶ τῆς συνειδήσεως, μοι προὔτεινε δὲ νὰ ἐλθωμεν πρὸς σέ. Ἦδη, γνωρίζεις σὺ τὸ ὄνομα ὅπερ ζητῶ, τὸ ὄνομα ὅπερ ἠρνήθη νὰ μοι παραδώσῃ ἡ ἀπιστος συζυγὸς μου, ὅπερ ὁ φίλος μου μοι κρύπτει καὶ ὅπερ ἐκ τῆς εὐλακρινείας σου προσδοκῶ. Λάβε οἶκτον, δὲ καθικετεύω, μὴ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ ἐρωτήσω οἰονδήποτε ἀδιάφορον, ὅστις θὰ σκάψῃ τὴν θλιβεράν μου ἀπόγνωσιν, ἐκεῖνο ὅπερ δύναμαι νὰ μάθω παρὰ σοῦ, τοῦ ἀφωσιωμένου φίλου ! . . Ἐπὶ τέλους βλέπεις ὅτι εἶμαι ἐκτὸς ἑμαυτοῦ, ὅτι πάσχω, ὅτι ποθῶ νὰ ἐπιγρίψω εἰς τινὰ τὴν εὐθύνην τοῦ μαρτυρίου μου, ἀφ' οὗ δὲ δὲν μοι ἐπετράπη νὰ φονεύσω τὴν σύζυγον, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ μοι ἐπιτραπῆ τὸ νὰ φονεύσω τὸν ἐραστὴν !

— Μήπως τοῦτο θὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασιν ; ἠρώτησε ἐν συγκινήσει ὁ φίλος.

— Θὰ τὴν μεταβάλῃ κατὰ τοῦτο : ἐφεξῆς θὰ ἦμαι ἰσως ἀπειθής, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦμαι γελοῖος.

— Λοιπὸν ! ἀνέκραξεν ὁ σοφὸς μετὰ θριαμβευτικῆς χειρονομίας. Εἰσέλθωμεν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀληθείας ! μεριμνᾷς πῶς νὰ ἀνυψωθῆς πρὸ τῶν ὀμμάτων σου αὐτοῦ καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου· ἡ κυρία ἰδέα σου εἶναι τὸ ὅτι θὰ γείνης καταγέλαστος, καὶ τὸ νὰ γελάσωσιν οἱ ἄλλοι περὶ σοῦ δὲν θέλεις, προτιμᾷς μᾶλλον νὰ κλαύσωσιν ! . . Ἄ, ταλαίπωρε ! ἐν περιπτώσει τόσον σπουδαία ὑπείκεις εἰς σκέψεις τόσον εὐτελεῖς ; Ὁ βίος σου αἰωρεῖται τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς ἀβεβαιότητα, αἰωρεῖται ἐπίσης ὁ βίος ἐκείνης ἥτις ὑπῆρξε σύντροφός σου ἕως νῦν, καὶ ὁ βίος τῆς θυγατρὸς σου ἀκόμην· ἐξαρτᾶται ἐκ σοῦ ὅπως ἄπαν τὸ οικοδόμημα τοῦ μέλλοντός σου, τὸ διὰ τῶσων μόχθων ἀνεγερθὲν, καταρρεύσῃ ἢ μείνῃ ὀρθόν· καὶ σὺ μεριμνᾷς περὶ τίνος ; περὶ τοῦ πῶς νὰ ἱκανοποιήσῃς τὴν κοινὴν γνάμην ! Ναί, αὐτῇ, καὶ μόνῃ αὐτῇ ἡ σκέψις κινεῖ τὰ νεῦρά σου· ὑπόθεσις ὅτι δὲν ὑπάρχουσι θεαταί, ὅτι εἶναι μόνος ἀπέναντι ἑαυτοῦ, καὶ αἱ ἀποφάσεις σου αὐτοστιγμῆ θὰ μεταβληθῶσι· θὰ προσπαθῆσῃς τότε νὰ οἰκονομήσῃς τὸ πρᾶγμα ἵνα σοὶ φανῆ ὅσον οἷόν τε ἦττον δεινόν, ἀντὶ δὲ νὰ μελετᾷς πῶς τὰ πάντα νὰ κατερεπώσῃς, θὰ ἐπιχειρήσῃς νὰ ἐπισκευάσῃς τὰ πάντα ὅσο νὰ δύναται. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου λαμβάνεις ὑπ' ὄψιν τὴν κοινωνίαν, ὄμιλον διπλαστὴν εὐήθων, ὧν τὸ πνεῦμα παροδικῶς μόνον ἀπασχολεῖς ἦδη σὺ, ὡς ἄλλη τις λησμονηθεῖσα σήμερον φαντασιοπληξία ἀπασχολεῖ πέρυσιν, σμῆνος φλυαγῶν οἱ ὁποῖοι κολοιάζουσι βλακωδῶς εἰς τὰς ἐσπερίδας καὶ τὰς συναθροίσεις, χορείαν δημοσιογράφων ἥτις ἀναγράφει, ἀνερευνᾷ, διαφημίζει τὸ σκάνδαλον διότι ἀποζῆ ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐπομένως ἔχει συμφέρον ὅπως τὸ δημιουργήσῃ !

Ρίψον εἰς αὐτοὺς ὡς λείαν τὸ ὄνομά σου τὸ σεβαστόν, τὸν ἀκνιδωτον βίον σου, τὴν τιμὴν τῆς γυναικὸς σου, τοῦ τέκνου σου τὸ μέλλον ! . . ἔχεις δίκαιον, ὀφείλεις ἀληθῶς νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψιν τὸν κόσμον ! μὴ δὲν θὰ φανῆ ἐπιεικής, ἀγαθός, δίκαιος πρὸς σέ ; . . δὸς αὐτῷ ὅτι ἐπιθυμῆ, προκάλεισον θόρυβον περὶ τῆς δυστυχίας σου, ταλαίπωρε, δεκαπλασίων τὴν οὐσίαν τῆς, ἐμπιστευόμενος αὐτὴν πρὸς τὰς λά-

λους τοῦ τύπου ἠχούς, μονομάχισον καὶ εἰς τὴν πρώτην σελίδα τῶν ἐφημερίδων θὰ δημοσιεύονται τὰ πρακτικά τῆς δίκης, εἰς ἣν θὰ ἐναχθῆς, ἢ, ἂν προτιμᾷς, δολοφόνισον καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σελίδος· θ' ἀποτυπῶνται φωνογραφούμεναι αἱ ἀπηχίσεις τοῦ κακουργιοδικείου! . . . Ἐμπρός, φίλε μου, τοῦτο καλεῖται ἐκδίκησις! ἐμπρός! πρέπει νὰ ἐκδικηθῆς, δὲν ἔλεγχες τοῦτο πρὸ ὀλίγου; λοιπὸν ἐκδικήθητι! θέλεις νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα ἐκείνου ὃν ὀφείλεις νὰ πλιῆξῃς; εἰπέ μοι ναί, καὶ θὰ σοὶ τὸν ὀνομάσω . . .

Βεθυθισμένος ἐντὸς τοῦ ἀνακλίντρου αὐτοῦ ὁ Ἐρβελέν, εἶχε κλειστά τὰ ὄμματα, ἀλλὰ τῶν χειρῶν αἱ σπασμῶδεις κινήσεις καὶ ἡ ἐξόγκωσις τῶν μετωπιαίων φλεβῶν ἔμαρτύρουν σιγηλῶς τὴν ὀργὴν τῆς ἐντὸς αὐτοῦ συγκροτουμένης πάλης. Τότε ὁ Περνιόν, ὅστις μετὰ καταφανοῦς δυσαρσεκείας εἶχεν ἀκούσει τοὺς λόγους τοῦ Σανδρέν, ἀπέρριψεν ἐντὸς τῆς ἐστίας τὸ σιγάρων αὐτοῦ καὶ εἶπε διὰ τῆς ἠχηρᾶς φωνῆς του·

— Συγγνώμην, φίλε μου· ὁ Δαβὶδ δύναται νὰ μαρτυρήσῃ πόσον προσελάθησα ἵνα τὸν καθισυχάσω, ἐν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ φανῶ διὰ τῆς σιωπῆς ὡς ἀποδεχόμενος πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς συλλογισμοὺς εἰς τοὺς ὁποίους σὺ ἐπαφίεσαι.

Ὁ σοφὸς δὲν ἐλάλησεν, ἀλλ' ἀπνύθιεν μόνον πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ βλέμμα τὸσον ὅξυ καὶ εἰρωνικὸν ὥστε ἀκουσίως αὐτοῦ ἐκεῖνος ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καταρρυθριάδας.

Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐφαίνετο οἶονεὶ ἀνασκάπτων τὰ βάθη τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ καὶ λέγων : Πῶς σὺ, κατόπιν τῆς ἀπολείρας ἦν ἀπετόλμησας ποτε, ἔχεις ἦδη τὸ θράσος ὅπως λάβῃς μέρος ἐν τῇ συνδιαλέξει; προδέρεις τὴν γνώμην σου, ἐπικρίνεις τὴν τῶν ἄλλων, ἐν στιγμῇ, καθ' ἣν ὀφείλεις νὰ σιγᾷς, ἐν ἀγρύφῃσιν συγκαίρων ἑαυτῷ διότι εὐτυχῶς δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἐπὶ τοῦ ἔδωλιου τῆς καταδίκης καθήμενος; λαλεῖς σὺ, ὁ κατὰ πρόθεσιν διαφθορεὺς, σὺ, ὁ ἀποτυχῶν πλάνος!

Καὶ τοσοῦτον ὀφθαλμοφανῆς ὑπῆρξεν ἡ βωδὴ αὐτῆ ἐπιτύμησις, ὥστε ἀφελῶς ὁ στρατιώτης ἀπίντησε πρὸς αὐτήν, καταδεικνύων ὅτι ἐννόησεν.

— . . . Ἐν τούτοις, ἀγαπητὲ φίλε, εἰς ζήτημα τὸ ὁποῖον καθόλου ἐξεταζόμενον δὲν εἶναι ἰδιωτικόν, ἀλλὰ γενικόν, διότι πρόκειται περὶ τῆς συμπεριφορᾶς ἦν δέον νὰ τηρήσῃ τις ἀπέναντι τοῦ ἐξυθρίσαντος αὐτόν. . .

— Ὁμίλει, Περνιόν, εἶπεν ὁ σοφὸς μετὰ πικρῆ καὶ ψυχροῦ ὕφους· αἱ ἀνοησῖαι τὰς ὁποίας θὰ εἴπῃς, παρ' ἐμοὶ κριτῇ διπλῆν ἀξίαν θὰ ἔχωσι . . .

— Ἀνοησῖαι; ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος ἐρεθισθεῖς· διὰ τί ἀνοησῖαι;

— Διότι θὰ ἀγορεύσῃς ὡς στρατιώτης, τοῦτέστι μετὰ τῆς εὐλυγιδίας καὶ ἐπιδειξιότητος λεπτοσιδήρου σπάθης. Ἐμπρός, ὀμίλει, πρέπει νὰ σὲ ἀκούσωμεν! ἢ ἀπόφασίς μου διὰ τῆς ἰδικῆς σου ἐναντιώσεως ἀποκτᾶ μείζονα ἐτι ἀξίαν.

— Ἔστω! ἀνεβόησε μετ' ἦθους παροξυσμένου. Φρονῶ ὅτι κακὴν ἐκδούλευσιν παρέχει πρὸς ἄνθρωπον ὑβρισθέντα ὁ συμβουλεύων αὐτῷ τὸ νὰ ἀνεχθῆ ἠδύχως, τὴν ὑβρίν του. Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ἐν μὲν τῇ φυσικῇ καταστάσει ἡ πρώτη κίνησις τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἦτο ἡ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐπίθεσις, ἐν δὲ

τῇ καταστάσει τοῦ πολιτισμοῦ τὸ αἰσθημα τῆς τιμῆς, φέρον τὰς φυσικὰς τάσεις εἰς υψηλιότητα, θὰ τῷ ἐπέβαλλε νὰ μὴ ὑπομείνῃ τὴν ἀδικίαν ἐν σιωπῇ. Ἄλλ' ἀντὶ τὸν παρωθῆσῃ εἰς τὸν φόνον θὰ ὑπεδείκνυε πρὸς αὐτὸν τὴν νόμιμον μονομαχίαν· ἰδοὺ τί εἶναι τρέπον, τί εἶναι ἀρμόδιον. Τὸ ν' ἀφήσῃ ἡρεμὸν ἐν τῇ ὁδῷ του τὸν ἐχθρὸν ὃν ἔχει τόσους λόγους ὅπως μισήσῃ, μηδέποτε ἐπιχειρήσας νὰ εἰσαγάγῃ γενναίαν σιδηρόσφαιραν εἰς τὸ ἔλαεινόν του κρανίον ἢ εὐκαμπτον κοπίδα ξίφους εἰς τὴν κοιλίαν του μοὶ φαίνεται ἀδύνατον, ἢ ἀπόφασίς δὲ ὅπως μὴ ἐκδικηθῆ, ἦν εἰς ἑαυτὸν ἐπιβάλλει, τὸν ἀδικεῖ πλειότερον ἐτι παρὰ ἡ ὑβρίς ἦν ἔλαβε.

— Ἐξαιρετα; εἶπεν ὁ Σανδρέν. Ὁμίλησας ὡς ἡμερολόγιον τοῦ στρατοῦ ἢ τῆς λέσχης σου. Καθ' ὑμᾶς τοὺς στρατιώτας ἀλλὰ καὶ συρροβίους ἱπποτάς συγχρόνως, ἀπαιτεῖται μετὰ τᾶν συζυγικῶν δυστύχημα γενναία μονομαχία, ὡς τὸ γαμήλιον γεῦμα μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου. Καὶ ἡ μονομαχία σου τί καταδεικνύει; ὅτι ὁ εὐτυχιστὴς νὰ νικήσῃ εἶναι ἐπιτήδειος ξιφομάχος ἀριστοκρατικῆς αἰθούσης, ἀλλ' ὅχι ὅτι ἔχει δικαίον καὶ ὅτι εἶναι τίμιος ἄνθρωπος! Ἐν γένει ἡ μονομαχία σου εἶναι ἐν τῷ αἰῶνι τῶν φῶτων ἐξακολούθησις τῆς ἐφαρμογῆς δεισιδαιμονίας ζοφεράς καὶ βαρβάρου, εἶναι ἡ εὐθεία τῆς ἀρχαίας θεοδικίας ἢ ἄλογος καὶ ἀνομος! Καὶ ἂν ὁ διαφθορεὺς νικήσῃ, ὠραῖος τῷ ὄντι θρίαμβος! . . . ἂν πάλιν, ὁ σύζυγος, ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ παρίσταται δυστυχῆς βλάξ, ὅστις αὐταπατάται ὡς ἱκανοποιηθεῖς! . . . Ἄλλ' ἄς παύσωμεν μελετῶντες τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην τὴν ἀληθῶς εὐτελεῖ καὶ γελοῖαν, καὶ ἄς θίξωμεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν ἐποψίν τὴν ἄλλην, τὴν εὐρείαν τὴν ἀνθρώπινον, τὴν κοινωνικὴν. Ἐν πάσῃ καταστροφῇ φύσεως οἷα ἡ τῆς ἀπασχολούσης ἡμᾶς ἦδη δὲν ὑπάρχει εἰς μόνον ἄνθρωπος, εἰς δὲ σύζυγος προσβλήθεις, ἀλλ' οἰκογένεια, ἐστία ὄλη· δὲν ὑπάρχουσιν ἠθικαὶ συνέπειαι μόνον, ἀλλὰ καὶ συνέπειαι ὑλικά! Ἴδου ἀκριβῶς τὸ σημεῖον ὅπου αἱ περὶ τιμῆς θεωρία ὑμῶν ὄλως ἀσυνάρτητοι καταδεικνύονται. Ἐν τῇ παραφορᾷ ἠτις σὰς ἐξῴθει ὅπως θυσιάσῃτε τοὺς ἐνόχους, λησμονεῖτε τοὺς ἀθώους, καὶ οἱμοὶ! αὐτοὺς ἰδίᾳ συνήθως πλιῆττετε! ἐν τῷ τύφῳ ὑμῶν οὐδένα βλέποντες εἰμὴ τὸν σύζυγον, τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἐραστὴν, ὀλιγορεῖται τοῦ τέκνου, ἢ τῶν τέκνων, ἐν στιγμῇ καθ' ἣν περὶ αὐτῶν μόνων νὰ φροντίσῃτε ὀφείλντε! Φεῦ! τὸ σκάνδαλον, ὅπερ προκαλεῖτε σεῖς δὲν θὰ πιτυλήσῃ διὰ τοῦ βορβόρου αὐτὰ τὰ δυστυχεῖ, ὃν ὁ βίος μόλις ἄρχειται, ὅτε ὁ ὑμέτερος προσεγγίζει σχεδὸν εἰς τὸ τέρας, αὐτὰ, ἅτινα θὰ φέρωσιν ἐφεξῆς ἐσραεὶ τὴν ποινὴν ἀμαρτήματος ὅπερ ἄλλοι διέπραξαν; Μεριμνᾶτε πῶς νὰ διαθέσῃτε τὴν κοινὴν γνώμην ὑπὲρ ὑμῶν· τυφλοὶ! διαθέσατε αὐτὴν ὑπὲρ ἐκείνων, διότι ἰδοὺ ποῖα δεινὰ νὰ τοῖς ἐπιρρίψῃ δύναται· τὰ σκόμματα τοῦ κόσμου, ἅτινα φηοεῖσθε ὑμεῖς, οὐδὲ αὐτῶν θὰ φεισθῶσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ στόματος τῶν συμπαικτῶν τῶν θ' ἀκούωσιν ὑπαινηγούς ἀκατανοήτους μὲν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' οἵτινες ὅμως κατόπιν ἐρμηνευόμενοι θὰ καταδηλητηριάσωσιν τὴν ἀγνίην αὐτῶν φαντασίαν. Θὰ μάθωσιν ἅπαντα τὰ εἰδεχθῆ ἠθικὰ φαινόμενα, ἅτινα διέλαθον τὴν ἀθωότητα αὐτῶν, θὰ ἐννοήσωσιν διὰ τί ἡ μήτηρ, ἡ νομι-

ζομένη νεκρά, εύρίσκειται μακρὰν αὐτῶν, ζῶσα καὶ σφριγγῶσα, προκαλοῦσα μάλιστα θόρυβον ἐνίοτε οὐχὶ εὐφρόνως! Θὰ διῶδωσι τὸν λόγον δι' ὃν τίνες γονεῖς δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς τὰ τέκνα των τὸ ν' ἀναστρέφω-νται μετ' αὐτῶν, τὸν λόγον δι' ὃν ἀποφεύγονται ὡς παρῖαι. Καὶ ὅτε, παρουσιαζομένης αἴφνης παρ' αὐ-τῶν περιπτώσεως γάμου, καθ' ἣν ὀφείλουσι νὰ ἐκζη-τήσωσι τὴν συναίνεσιν τῆς οἰκογενείας των, οἰκογε-νείας ἐντίμου καὶ συμπαγοῦς, τοῖς ἀποκαλυφθῆ κατ' ἀνάγκη ὅ τι ὑπάρχει πον ἢ μήτηρ τυροβάζουσα ἐν τῷ κυκεῶνι τοῦ κόσμου μακρὰν τῆς θυγατρὸς της, — τίς οἶδε μετὰ τίνος ἔκτοτε, — ὅποια ἰλιβεραὶ ἀρ-νίδεις δὲν ἐνδέχεται νὰ δᾶς ἐπαπειλώσιν, ὅποια ἀπελιπιστικὰ ῥήξεις δὲν ἐνδέχεται νὰ σᾶς καταβάλλω-σιν! . . . Ἐμπρός, πράξατε κατὰ βούλησιν, πατά-ξατε τὸν ἐραστήν, ἐκδιώξατε τὴν γυναῖκα, τὸ δια-ζύγιον τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν ὑμῶν. Θὰ λάβητε οὕτω μορφήν δραματικῆς ἥρωος, καὶ οἱ πολλοὶ θὰ εἰπωσὶ περὶ ὑμῶν — «εἶναι εὐτολμος ἀγὴρ τῆ ἀλη-θείᾳ!» — ἀλλὰ καὶ οἱ διακαέστατα ἐπαινέσαντες ὑμᾶς θ' ἀποστρέψωσι τὸ πρόσωπον προκειμένου περὶ ἐνώ-σεως τῶν θυγατέρων σας μετὰ τῶν υἱῶν των. Ἐὰν δὲ μνηστῆρ τις τυχὸν παρουσιασθῆ, κατὰ πᾶσαν πιθανὴ νόστηθι θὰ ἦναι ἄπλωσ προικοθήρας ἔχων τόσῳ κενὸν χρημάτων τὸ βαλάντιον, ὅσῳ ἔχει κενὴν στοργῆς τὴν καρδίαν, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ καταστήσῃ τὸ τέκνον σας δυστυχές. Οὕτως ἢ δυστυχῆς ἀθῶα, — τὸ ἀναί-τιον θῦμα, — ἠλικιωθεῖσα ἐν τῇ μελαγχολίᾳ βίου ὑπό-πτου, θὰ βιώσῃ ἐφεξῆς ἐν τῇ πικρᾷ ἀμφιβολίᾳ παρα-κεκινδυνευμένης ἐνώσεως. Ταῦτα δὲ πάντα διὰ τί; διότι ὑμεῖς ἐνηργήσατε ὡς ἐγωῖστές, μόνον ὅπως ἐπιδειχθῆτε πρὸ θεωμένου ὀμίλου βλακῶν ἰδοῦ ποῦ ἄγει κατ' εὐθείαν ὁ κώδικς τῶν θεωρῶν τῆς τιμῆς, εἰς τὰς ὁποίας τοσαύτην σπουδαιότητα ἀποδίδει ὁ φίλος ὑμῶν. Μάρτυς μου ὁ οὐρανός, δὲν θὰ κατέφευ-γον εἰς τοὺς παραλόγους ἰσχυρισμούς των ἐάν, νυμ-φευόμενος, ἐπαδχόν ποτε τὰ αὐτὰ!

— Εἶσαι φιλόσοφος, ἐφέλλιδεν ὁ Περικλῆς, προσέτι δὲ καὶ ἄγαμος. Ἄν ἦσο σύζυγος θὰ ἐβλέπομεν τὴν φιλοσοφίαν σου συγκροουμένην μετὰ τῆς δικαίας ὀργῆς.

— Ἴσως, ἂν ἦμιν ὡσπερ τις καὶ ἄλλος παράλογος ἐπέειπε μελαγχολικῶς ὁ σοφός· ἀλλ' ἀπληλαγμένους πάσης προσωπικῆς προκαταλήψεως καὶ προσδβλέπων τὸ ζήτημα ἀπαθῶς, δὲν δύναμαι νὰ συλλογισθῶ ἄλ-λως ἢ ὡς ἦδη ἐλάλησα ἐν συνειδήσει καὶ ἐν τιμῇ.

Μακρὰ σιγὴ ἐπῆλθεν. Ὁ Περικλῆς, ἀνάσας νέον σιγᾶρον, ἐμάσσα αὐτὸ ἀμελῶς, ὁ δὲ Σανδρέν, νοερώς ἀπουσιάζων, ἐρρέμβαζεν εἰς συνεπειὰς τοῦ θλιβεροῦ γεγονότος πιθανᾶς, ἥς ὅμως δὲν ἐτόλμα νὰ διατυπώ-σῃ τόσῳ προφῶρος. Ὁ Ἐρβελέν ἀφ' ἑτέρου, κατα-πραῦνθεὶς κατὰ τὴν διάκρισιν τῆς περὶ αὐτοῦ συν-διαλέξεως, ἐτήρει ἔτι κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλ-μούς, καὶ ἐφαίνετο ὑπνώτων, ἔως οὐ ἐπὶ τέλους, οἰοεὶ ἐπιθυμῶν νὰ παράσῃ εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ εὐκαιρίαν ὅπως εἰπωσὶ πλεῖστορα, ἀνεκάθησε, καὶ στήριξας τὸν ἄγκωνα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀνα-κλίντρον, εἶπε διὰ βραδείας φωνῆς.

— Ὅτι εἶπεν ὁ Περικλῆς, τὸ ἠσθάνθην, ἄρα εἶναι ἀληθές· ὅτι συνεβούλευσεν ὁ Σανδρέν, τὸ ἐπραξα, ἀλλ' ἦτο ὀρθὸν ἤρα γε; ἰσχυρὸς ἐν τῇ πεποηθῆσει

ἦν στεροῶς μοὶ ἐνεψύτευσε, τολμῶ ἦδη νὰ διαβε-βαιώσω· ναί, ἦτο ὀρθόν! Πρὸ δύο ὥρων εἶχον ἀπο-φασίδει νὰ δολοφονήσω ὡς θηρίον, εἶτα νὰ φονεύσω ὡς πεπολιτισμένος ἄνθρωπος, ἀλλ' ἤρκεσεν ἡ ἐμφά-νιδις τῆς θυγατρὸς μου ν' ἀποτρέψῃ τὸν βραχίονά μου ἀπειλητικῶς ὑψοθέντα, νὰ μεταβάλλῃ τὰς σκο-τεινὰς ἀποφάσεις, νὰ μὲ ὀδηγήσῃ πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ ἐνόμισα καθῆκόν μου. Ὅτε ἐξηρχόμην τοῦ οἴκου μου ἀμφιορέπων ἔτι, ἡ ὀργή μου κατέκρινεν ἐπὶ ἀ-νανδρίᾳ τὸ πνεῦμά μου, ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ ταραχῇ μου ἦλθον πρὸς ὑμᾶς τοὺς δύο μόνους φί-λους μου ὅπως ζητήσω συμβουλήν. Ὅτε διέβην τὴν φλίαν τοῦ οἴκου, Σανδρέν, σοὶ ὡμολόγησα ὅτι τὸ πνεῦμα ἐπλήρου σκότος βαθῆ καὶ σὲ παρεκάλεσα νὰ μὲ φωτίσῃ, τὸ ἐπραξας, οἱ δὲ λόγοι σου ἐπεβεβαίω-σαν τὴν ἰδίαν μου κρίσιν. Ναί, ἐν τῇ βαρυστάσει συγχύσει τοῦ βίου μετὰ τὸν ἐκμυδενισμόν τῆς εὐ-δαιμονίας μου καὶ τὸν ἐξαφανισμόν τῶν γλυκερῶν μου ἐλπίδων, οὐδὲν ἄλλο μοὶ μένει κέντρον διαλογι-σμῶν εἰμὴ ἡ θυγάτηρ μου. Πρὸς αὐτὴν καὶ μόνην δεῖν νὰ τείνῃ πᾶν διάθεμά μου ἐφεξῆς, ἐὰν δὲ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς μόνον δι' ὑψηλῶν θυσιῶν θὰ δυ-νηθῶ νὸ σώσω, ὁμολογῶ ὅτι θὰ θεωρήσω ἑμαυτὸν ἀνταμειβθέντα δαψιλῶς. Πρὸς αὐτὸν μόνον τὸν σκο-πὸν μέλλει τοῦ λοιποῦ ν' ἀποβλέπῃ ἡ θέλησίς μου. Ναὶ ὑπέσχεσο ὁμίλων πρὸ ὀλίγου νὰ μοὶ ἱσχυρομάσῃς ἐκεῖνον ὅστις τόσον μὲ ἠδίκησεν· ἦδη σοὶ λέγω· μὴ δὲν θέλω νὰ τὸν γνωρίσω. Εὐχαριστῶ καὶ χαίρετε!

Τείνας δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς δύο φίλους, ἐξῆλθε σιωπηλῶς. Ἐκεῖνοι ἤκουσαν τὸν βρόντον τῆς ἀνοι-χθείσης καὶ κλεισθείσης πάλιν πύλης τοῦ μεγάρου, εἶτα δὲ τὸ βῆμα τοῦ ἀναχωρησάντος, πληῖττον ἐν τῇ σιωπῇ τῆς ὁδοῦ, τὴν ἀσφαλτόν τοῦ πεζοδρομίου.

— Ἀδιάφορον! ἀνέκραξεν ὁ Περικλῆς ἀν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ θὰ προσεπάθουν νὰ συν-τρίψω εὐγενῶς τὴν εὐειδῆ κεφαλὴν τοῦ καθάρματος ἐκείνου.

— Πρὸς τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται τίμιος ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ σοφός ἄρμα. Ἴσως κατ' αὐτὰς ἐπιφορητισθῆ νὰ πράξῃ τοῦτο ὁ τυχὼν ἀχρεῖος!

Δ.

Φέρων κομψὴν πρωϊνὴν στολήν ὁ μαρκήσιος δὲ Κονδοττιε συνωμίλει ἐν τῷ κομωτηρίῳ αὐτοῦ μετὰ τοῦ πολυσύρκου Βόουελ, ἱπποκόμου τοῦ βαρόνου Ράινσφελδ. Καθήμενος ὀκλαξ ἐπὶ μικροῦ ἀνακλιντή-ρος, καὶ καπνίζων ἐνδόνως σιγᾶρον τῆς Ἀνατολῆς ὁ νεανίας ἠκροᾶτο προσεκτικῶς τὰς ἐξηγήσεις αὐτοῦ, αἵτινες ἐν γλωσσικῇ ἰδιώματι μικτῷ ἐκ γαλλισμοῦ καὶ ἀγγλισμοῦ συνάμα, ἐκφερόμεναι, ἀπετελοῦντο ἐξ εἰδικῶν ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄρων. Ἀλλ' οὕτε ὁ λαλῶν οὕτε ὁ ἀκούων ἐφαίνοντο εὐαρεστούμενοι· ἡ ὁμιλία τοῦ πραγματογνώμονος δὲν κατάρθου νὰ πείσῃ ὀλο-τελῶς τὸν ἐρευνητὴν, ὅστις, ῥίψας ἐν τέλει τὸ σιγᾶ-ρον του εἰς μέγαν ὀρειχάλκινον δίσκον, διέκοψεν αὐ-τὸν ἀπροκαλύπτως.

— Βόουελ, μὲ ἀπατᾶς! δὲν εἶσαι τόσῳ ζῶον, ὅσῳ προσπαθεῖς νὰ φανῆς. Ἐν ἐκ τῶν δύο συμβαίνει· ἢ ἀπελύθης ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἢ συνεννοήθης μὲ τὸν Χάστιγγς διὰ νὰ ἐξαπατήσῃς τὸν βαρόνον. Εἴτε οὕ-τως ἔχει, εἴτε ἄλλως, ἀνάγκη ν' ἀποσταλῆς εἰς τὴν

ἀγαπτην πατρίδα σου· ἐκεῖ ἠμπορεῖς ν' ἀφήσης τοὺς ἀκολουθοῦς νὰ σύρωσι τοὺς ἵππους, ἐδῶ ὅμως δὲν εἶναι δυνατόν!

Ἄλλά, κύριε μαρκήσιε, ἀνέκραξε τὸ ὄγκωδες ἀνδράριον, εἰς τί νὰ ὀγκισθῶ; . . .

— Εἰς τίποτε, διότι τότε θὰ ἐπιβεβαιώσῃς τὰς ὑπονοίας μου ὅλας! . . . Ἄκουσον! ἐπιθυμῶ ἄπαξ εἶτι νὰ λησμονήσω ὅλα τὰ παρελθόντα στρατηγήματά σου, καὶ νὰ σὲ ἀφήσω ἡσυχον ἵνα ἐξακολουθῇς τὸ ἔργον σου· ἀλλὰ σοὶ δίδω τὸν λόγον μου ὅτι ἂν εἰς μόνον ἵππος δὲν βαινῇ καλῶς, μετὰ μίαν μόνον ὥραν θ' ἀποβληθῇς ὑπὸ τοῦ κυρίου σου. Ἐχεις θέσιν λαμπράν, ἀπολαμβάνεις μισθὸν ὀγκωδέστερον τοῦ ὄγκου σου, ὅστις δὲν εἶναι μικρός· μὴ λοιπὸν παραδοθῇς πάλιν εἰς ἀνδρεῖς λωποδυσίας. Ὁ κύριός σου σοὶ ἐπιτρέπει νὰ τὸν τρωγαλίῃς μέχρις ὀστέων, ἀλλὰ τοῦλάχιστον προσπάθει ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν σχεδίων του . . . Τὴν παρελθούσαν κυριακὴν ὠργίσθη μέχρι λύσσης . . . ἀνέμενε θρίαμβον, καὶ εἶχε τὸν ἀναγγεῖλαι μάλιστα εἰς τὴν λέσχην . . . Ἐχρηματοδότησαν πολὺ ἐπὶ τοῦ ἵππου περὶξ του . . .

Σκιὰ ἀμυδροῦ μειδιάματος διήλθεν ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἱπποκόμου, ἵτις τόσῃν ἐξέφρασεν εἰρωνεῖαν, ὥστε ὁ μαρκήσιος ἀνεφώνησεν:

— Ὅχι ἐγὼ μάστερ Βόουελ! . . . ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ βαρόνου ἐκτὸς ἐμοῦ! ἐγὼ ὠσφράνθην τὸν κυνισμόν σου, ἀλλὰ δὲν σοὶ εἶπα τίποτε, διότι προὔξενουν πολλὴν λύπην εἰς τὸν βαρόνον καὶ εἰς τὸν σταῦλον πολλὴν βλάβην! . . . ὅλλ' ἐγὼ, εὐρισκόμην ἐπὶ τῆς «Χρυσῆς ἀκτίνας».

Ἡ ψυσιγονωμία τοῦ ἀγγλου ἀπέβη σοβαρά, αὐστηρὰ σχεδόν, ὑποκλινόμενος δὲ μετ' ἀδιαφορίας.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος, εἶπεν, εἶναι κύριος μου ἀπόλυτος, ἀλλὰ νὰ τολμῶσω νὰ ἐρωτήσω τὸν κ. μαρκήσιον πόθεν ἔλαβε πληροφορίας περὶ τῆς «Χρυσῆς ἀκτίνας»;

— Παρὰ κανενός, μάστερ Βόουελ· δυσπιστῶ πρὸς τοὺς ὄχτους τῶν εἰδήσεων, καὶ τοιαύτας φροντίδας μόνον εἰς ἑμαυτὸν ἀναθετῶ.

Ἦδὼν ὁ ἱπποκόμος, δὲν ἐπεισθῆ, ἀλλὰ παύσας τὴν ἀντίστασιν, ἐπανάλαβεν:

— Εὐχαριστῶ τὸν κ. μαρκήσιον διὰ τὴν ἐπιεικειάν του . . . βεβαίῳ τὸν κ. μαρκήσιον ὅτι θὰ εὐχαριστηθῇ ἐξ ἐμοῦ· ὡς πρὸς τὸν Χάστιγγς, αὐτὸς θ' ἀντικατασταθῇ . . .

— Πρόσδεχε! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Δανιὴλ· καλλίτερον ποτὲ δὲν θὰ εὔρης, μόνον δίδε τῷ διαταγῆς. Γνωρίζεις καλῶς ὅτι πάντοτε πράττει ὅτι θέλεις σύ.

— Θὰ ὑπακούσω εἰς τὸν κ. μαρκήσιον.

— Καλά, θὰ σὲ συμβιδάσω μὲ τὸν βαρόνον.

Ἐν ἡ στιγμῇ ὁ βαρυσκοκ ἀνῆρ ἐκινεῖτο ὅπως ἐξέλη, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Δανιὴλ, μετ' ἀνδύχου ἦθους εἰσελθὼν, ἀνήγγειλεν ὅτι κυρία τις ἐπιθυμεῖ νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, ὅστις διὰ ὀμίλης ὀφθαλμοῦ ἐρωτήσας καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ ὑπρέτου νεῦμα καταφατικόν, εἶπε πρὸς ἐκεῖνον:

— Δύνασαι ν' ἀποσυρθῇς Βόουελ.

Καὶ εἶτα, πρὸς τὸν θαλαμηπόλον στραφείς·

— Εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν; ἠρώτησε·

— Μάλιστα, κ. μαρκήσιε.

Καταλειπὼν τὸν ξένον, ὅστις ἀπῆρχετο ἦδὼν ἀκο-

λουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπρέτου, ὁ Δανιὴλ πλήρης ταραχῆς διέσχισε τὴν ἔκτασιν τοῦ δώματος καὶ εἰς-ἦλθε εἰς τὴν γείτονα αἴθουσαν. Ἐκεῖ, μέλαιναν φέρουσα στολίαν καὶ πέπλον ἐπὶ τοῦ προσώπου, γυνὴ τις ἐκάθητο ἀναμένουσα, ὅτε δὲ εἶδεν αὐτὸν εἰσελθόντα, ἔδραμε πρὸς αὐτὸν μετὰ σπουδῆς οἰκείας καὶ τῷ εἶπε διὰ βραχείας φωνῆς·

— Δόξα τῷ Θεῷ, Δανιὴλ δὲ ἀνευρίσκω!

— Πῶς, σὺ εἶσαι ἀγαπτητή; ἠρώτησεν ἐκεῖνος σπεύδων ἐπίσης μετ' ἱπποτισμοῦ, καὶ προσπαθὼν ν' ἀσπασθῇ αὐτὴν διὰ μέσου τοῦ τριχάπτου ὅπερ ἐπέπλου τὴν μορφήν της.

Ἄλλ' ἐκείνη ἀπωθήσασα αὐτὸν ἐρῶφρως, ἀνέστυρε διὰ γοργῆς χειρὸς τὸν καλύπτοντα αὐτὴν λεπτὸν πέπλον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐφάνη ἡ ὄραία τῆς Λουίζης μορφή.

— Πνίγομαι! ἀνεβόησεν.

— Τί ἐπαθες;

— Πᾶν ὅτι σοβαρὸν θὰ ἦδυνάμην ποτὲ νὰ φοβηθῶ! . . . Χθὲς μοὶ ἐπέστρεψας ἐπιστολίαν τινα τὴν ὁποίαν κατὰ λάθος σοὶ εἶχον ἀποστείλει, καὶ ἡ ὁποία ἀπυθύνετο πρὸς τὸν σύζυγόν μου· εἶδες τὴν ταραχὴν καὶ τὸν τρόμον μου! . . . καὶ με ἠρώτησες γελῶν ἐὰν ἡ ἀπερισκεψία μου ἐπεξετάθη μέχρι τοῦ νὰ στείλω πρὸς ἐκεῖνον τὴν πρὸς σὲ ἀπευθυνομένην ἐπιστολίαν . . . Ἐμάντευσας! . . . ναί, ἐκεῖνος ἔλαβε τὸ γράμμα ὅπερ, πρὸς σὲ εἶχον γράψει, καὶ μοὶ τὸ ἔφερε χθὲς ἐσπέραν! . . .

Ὁ μαρκήσιος ἐγένετο σοβαρώτατος, καὶ ἐσιώπα βαθέως σκεπτόμενος.

— Περιττὸν νὰ σοὶ περιγράψω τὴν σκηνὴν, ἵτις ἔλαβε χώραν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ . . . ἰδέ, φέρω τὰ ἴχνη της . . .

Καὶ ἀποσπάσασα τὸ ὑψηλὸν τοῦ περιθωρακίου αὐτῆς περιλαίμιον, εἰδειξε πρὸς τὸν Δανιὴλ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ καὶ ἀγαλματώδους λαιμοῦ της τὰς πλατείας ὑπομελαινας κηλίδας, ἃς ἀπετύπωσαν ἐπ' αὐτοῦ αἱ σιδηραῖ χεῖρες τοῦ παραφόρου συζύγου.

— Ἐτόλμησεν! . . . ἀνέκραξεν ὁ ἐραστής.

Ἄστραπὴ αἰθνήδρια διέλαμψεν εἰς τὸ βέγμα του, θλίβων δὲ στενωτέρον εἶτι καὶ τρυφερώτερον ἐν τῇ ἀγκάλῃ αὐτοῦ τὴν νεαρὰν γυναῖκα, προσεκώλλησε τὰ χεῖλη ἐπὶ τῆς ἐνεκεν αὐτοῦ καταμωλωπισθείσης σαρκός. Ὑπὸ τὸ δαίγμα τοῦτο τῆς ὑπερτάτης στοργῆς ἡ Λουίζα ἀνελύθη εἰς δάκρυα, λυγίζομένη δὲ, οἰνοῖ συντριβεῖσα κατέπεσεν ἐπὶ ἀνακλίντρον.

— Θαῦμα ὅτι δὲν μ' ἐφόνευσεν! ἐπιθύρησε θλιβερῶς. Ἐσχατον λειψανον αἰδοῦς ἐκώλυσε αὐτὴν τοῦ νὰ λαλήσῃ περὶ τοῦ τέκνου αὐτῆς πρὸς τὸν ἐραστὴν της.

— Ὁ ἀποτίθη πικρῶς τὸν ἐκδίασμόν αὐτόν! εἶπεν ἐκεῖνος μετ' ἀγερώχου χειρονομίας. Εἶσθαι ἰδική μου, καὶ δὲν ἀνέχομαι τὸ νὰ σὲ ὑποβάλλῃ εἰς μαρτύρια!

— Εὐχαριστῶ, Δανιὴλ, εἶπεν ἐκείνη ἠδέως, δὲν πρόκειται περὶ τοῦ πῶς νὰ προφυλαχθῶ κατὰ τῆς ὀργῆς του. Ἄψ' οὐ ἐπέζησα τοῦ τρομεροῦ κινδύνου τῆς πρώτης συναντήσεως, οὐδὲν πλῆον ἔχω νὰ φοβηθῶ ἐφεξῆς ὡς πρὸς τοῦτο· ἀλλ' ὁ σύζυγός μου περισκεμμένως ἠρεμῶν, μοὶ φαίνεται μυριακίς ἐπιφοβώτερος ἢ ἀπειλῶν ἐν λύσσει.